RHETORICAL STRATEGIES OF SELF-DEFENCE IN VARUJAN VOSGANIAN'S PARLIAMENTARY SPEECH (FEBRUARY 12, 2015)

OANA CHELARU-MURĂRUȘ[1]

Faculty of Letters
University of Bucharest

Abstract

One of the less examined species of the Romanian parliamentary discourse is the *apologia* (a self-defence discourse) which resorts to various rhetorical strategies in order to promote a positive self-image of a politician and to reject an accusation. In this article, we offer the case study of Varujan Vosganian's plead delivered to the Romanian Parliament on the 12th of February 2015 in response to the 2nd round of charges made by the Public Prosecution Service (Departamentul Național Anticorupție), i.e. establishment of organized crime group, abuse in office, complicity to embezzlement. Our analysis, based on the methodology of image repair rhetoric (Ware/Linkugel 1973; Benoit 1995) and the pragma-stylistics of discourse, will focus on the speaker's *stance*, and on several reformative and transformative rhetorical strategies, such as the *transcendence*, the *appeal to motives / good intentions*, the *minimization of injury*, the *attack of the accuser*, the *self-victimization*, etc.

Keywords: *discourse of self-defence (apologia)*; *stance*; *reformative and transformative rhetorical strategies.*

1. Research Goals and Corpus

The goals of our research are threefold: (a) to analyse the *self-defence rhetorical strategies* in a Romanian parliamentary discourse (based on a case study); (b) to describe the *speech acts*[2] *"set" of self-defence* as part of the parliamentary discursive practices; (c) to analyse the *pragmatic and stylistic*

[1] **Oana Chelaru-Murăruș** is appointed as associate professor at the Department of Linguistics of the Faculty of Letters, University of Bucharest. She is the author of three books: *Nichita Stănescu – the Lyrical Subjectivity. The Poetics of Enunciation* (2000); *Stereotypy and Expressivness: from Spoken Language to Poetry* (2007); *Specialized Languages, Texts and Contexts* (2017), and of several articles in the field of pragma-sylistics, poetics, rhetoric and discourse analysis; e-mail: oana.murarus@gmail.com

[2] We use John Searle 1969, 1975, 1976 for the classification of speech acts.

BDD-A28511 © 2018 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

features of parliamentary apologia that are responsible for an efficient management of the positive self-image of the accused politician.

Our corpus consists of Varujan Vosganian's parliamentary speech delivered to the Romanian Parliament on the 12th of February 2015, in response to the 2nd round of charges made by the Public Prosecution Service (PPS; in Romanian: Departamentul Național Anticorupție)[3]. Varujan Vosganian, a former member of the *National Liberal Party*, which he left for the *Alliance of Liberals and Democrats* (ALDE) in February 2015, was charged twice (in October 2013 and February 2015) with establishment of an organized crime group, abuse in office (as former minister of economy), complicity to embezzlement by the Public Prosecution Service, and he addressed his colleagues MPs on the 12th of February 2015 in order to persuade them to maintain the point of view they had expressed in 2013, namely to reject the initiation of a criminal investigation in his case. With a view to the stylistics of his parliamentary discourse, mention should be made that Varujan Vosganian is also a gifted Romanian writer of Armenian origin, the author of a notorious novel entitled *The Book of Whispers* (2009), which won several literary awards by the time of its publication.

2. The Image Repair Rhetoric – a Theoretical Overview

In a renowned article, B.L.Ware și Wil.A.Linkugel (1973) approached the rhetoric of the so-called discourse of self-defence (*apologia*), which they considered a genre in its own right:

> "We believe that apologetical discourses constitute a distinct form of public address, a family of speeches with sufficient elements in common so as to warrant legitimately generic status" (1973: 273).

When the ethos of a public person is attacked or comes to be doubted (character, actions, merits, credibility), (s)he feels obliged to defend her/his cause by a public speech appealing to a number of limited rhetorical strategies, but whose combination and display illustrate the unique personal gifts of the speaker.

The image repair theory of Ware and Linkugel is based on a speaker-centered approach and identifies four categories of self-defence strategies and four rhetorical stances:

(1) **Denial of fact/of intent** is considered a psychologically *reformative* strategy in that the defendant tries to revise or modify the cognitive

[3] Source: https://www.senat.ro/FisaSenator.aspx?ParlamentarID=380ccd4e-1089-408a-be0f-871fa564c3af

BDD-A28511 © 2018 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

representations of the public regarding the incriminated act. The speaker does not deny the act or its wrongful character, but does not admit his/her participation in the event, or simply denies his/her malicious intention. A frequent topic of denial is the invoked *plotting* against the accused, a strategy that enables him/her to appeal to various forms of *self-victimization*.

(2) **Bolstering** is also a psychologically *reformative* strategy through which the defendant seeks to attenuate the negative impression made by his/her incriminated act. The accused guides the attention of the public towards the positive actions (s)he performed in the past, throwing into light his/her own unquestionable qualities. The presupposition of this rhetorical strategy is that a person with a clean and honorable past could not have suffered such a radical transformation in the present (Gold 1978: 308).

(3) **Differentiation** is a psychologically *transformative* strategy that aims to change the public perception on the very nature of the wrongful act. The accused admits the incriminated act, but (s)he tries to motivate it and to describe it from a new, positive perspective. A special case of differentiation is the so-called *regeneration strategy* through which the accused throws into relief his present moral transformation and asks to be reassessed.

(4) **Transcendence** is also a psychologically *transformative* strategy, which places the wrongful act in a wider context in order to change the public view on its nature and to divert attention from the details of the case.

The defendant can use a single rhetorical strategy or more, so that the public would be persuaded in the desired direction. As a result, due to the specific combination of reformative and transformative strategies, the speakers can adopt four postures of verbal defence, according to Ware and Linkugel's classification:

(1) The **absolutive speech** resorts to denial of fact and/or differentiation because the accused strives to be acquitted/absolved from guilt.

(2) The favourite strategies of the **vindicative speech** are transcendence, bolstering and self-victimization, which enable the accused to divert the attention of the public towards general aspects and to insist upon his/her own merits and reputation.

(3) The **explanative speech** is based on bolstering and differentiation; the accused is hoping that the public will be more clement once that his/her motivations have been understood.

(4) The **justificative speech** frequently selects denial of malicious intentions, bolstering and transcendence as preferred strategies because the accused seeks understanding and approval.

In his famous book, *Accounts, Excuses and Apologies. A Theory of Image Restauration Strategies*, William L. Benoit (1995) expanded and refined the

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

image repair theory, offering a more complex taxonomy of the rhetorical strategies of self-defence:

(1) Denial displays two variants: the accused denies the wrongful act *per se* or the accused denies (s)he committed the wrongful act.

(2) Evading responsibility is another image restauration strategy that aims to change the negative perception of the audience with regard to the author of the wrongful act. It has four variants:

(a) *Scapegoating/provocation*: the accused shifts the blame to another person/to others or claims that the act was performed in response to another wrongful act so that (s)he could be partially absolved from guilt.

(c) *Accidents*: the accused pretends (s)he takes no responsibility for the offensive act because it was produced by accident.

(b) *Defeasibility*: the accused pleads that the lack of information or control over some factors in the situation generated the wrongful act and therefore (s)he should not be considered entirely responsible for it.

(d) *Motives/intentions*: the accused denies the evil intentions in doing the wrongful act and (s)he asks not to be blamed.

(3) Reducing offensiveness is one of the main goals of an apologetic discourse, and it is based on six tactics:

(a) *Bolstering*: the accused attempts to mitigate the negative effects of the incriminated act laying stress on his/her positive traits and positive actions in the past.

(b) *Minimization:* the accused tries to restore his/her image by minimizing the negative effects of the wrongful act.

(c) *Differentiation*: the accused compares his case with some wrongful acts committed by others in the past in order to make it appear less offensive to the audience.

(d) *Transcendence*: the accused tries to improve his/her reputation by placing the wrongful act in a different, broader context in order to motivate it.

(e) *Attacking the accuser*: the defendant attempts to reduce the credibility of the source of accusations so as to diminish the damage to his/her own image.

(f) *Compensation*: the accused reimburses the victim in order to reduce the moral prejudice produced through the wrongful act.

(4) Corrective action: the accused tries to restore the unpleasant situation generated by the wrongful act and (s)he promises to avoid the same error in the future.

(5) Mortification: the accused admits the guilt and asks forgiveness.

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

At the end of this theoretical overview, we would conclude that there is an organic link between the accusation discourse (Gr. *kategoria* „accusation") and the defence discourse (Gr. *apologia* „defence discourse", Ryan 1982: 254-255). *Kategoria* performs a set of assertive speech acts in order to build a negative image of a person, whereas *apologia* resorts to correction and self-image restoration strategies. *Apologia* is just one species of the field of apologetic rhetoric, which covers a wider range of dicourse types, such as self-defence discourses, excuses and accounts or moral apology (expressing guilt recognition and repentance) (Towner 2009: 431; 436; 445).

3. Rhetorical Strategies of Self-Defence in Varujan Vosganian's Parliamentary Speech

The main rhetorical goals of a parliamentary discourse are to express the MPs' ideas and political beliefs, to plead a political cause, to promote the legislative initiatives, and to build a positive self-image of the politician (van Dijk 2010; Ilie 2003a, 2003b, 2010). The last goal lies at the centre of an *apologia*, a species entirely focused on self-image restoration strategies.

Varujan Vosganian's parliamentary speech delivered on the 12th of February 2015 starts with a *preterition*, a rhetorical trope which consists in speaking about a topic, but professing to omit it:

(1) *I am not* today in front of you *to plead my innocence*[4].

After this initial preparatory movement, which is a classical part of the *exordium*[5], the defendant approaches the transformative rhetorical strategy of *transcendence*, a means of setting the incriminated act into a broader context in order to motivate it. The key-arguments are strategically placed at the beginning (2)-(5), in the middle (21), and by the end (38)-(39) of the discourse:

(2) Reflections on the *Romanian Constitution*; *the Senate has a political and moral responsibility* when approving the initiation of a criminal investigation;
(3) The *will of the Senate* is not a procedural detail; the *Senate is not a public institution* obliged to give approvals *over the counter*;
(4) The *political decisions* are part of the political responsibility;
(5) The *criminal procedures* should not be used against political adversaries.

[4] Because of the limited space of this article, we will only summarize the ideas of the original paragraphs of Vosganian's discourse. The translation into English, the underlines, as well as the numbering of the paragraphs belong to us.

[5] In classical rhetoric, the *exordium* is known as the opening part of an oration in which the speaker lays out the purpose of his discourse and prepares the audience to favourably listen to his arguments.

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

In this part of the *exordium*, the speaker consolidates his *stance* (Englebretson (ed.) 2007; Vasilescu 2010) by making the above-mentioned set of assertions on the constitutional role of the Senate, and on the political nature of his decision as former minister of economy, decision which should be, in principle, free of a criminal charge. In fact, the politician's assertions perform the indirect speech act of suggesting or even requesting the colleagues MPs to take a moral responsibility when voting his case and to reject the groundless charge. Moreover, Vosganian's remark on the possibility that such charges were used against political adversaries generates from the start the pragmatic implicature "I am such a victim".

The speaker keeps on extensively using the strategy of *transcendence* and performs the representative speech acts of explaining and insisting on the grounds of his incriminated decision taken as former minister of economy:

(21) My *economic decision* taken in 2008 (a discount for chemical fertilizers in order to sustain the Romanian agriculture) *was not criticized* by UE or by the National Agency for Energy Regulation; *it was sustained* by the Government; *I was not warned* by other institutions of the Romanian state regarding possible dangers, *nobody else* in charge *was warned* (i.e. The Romanian Secret Service).

Symmetrically, he resumes the same strategy by the end of his discourse when he invokes general issues like the lack of respect for human rights (38) and the abuses of the anti-corruption fight in Romania (39).

The next rhetorical step of Vosganian's speech exploits *defeasibility*, a subtype of the strategy for avoiding responsibility according to Benoit's classification. Defeasibility is based on justificative arguments, which can explain the incriminated decision and diminish the perceived responsibility for the failure event. Consequently, the politician invokes the following objective economic and social factors that led him to his decision as former minister of economy:

(8) The 2008 economic context (the highest prices for natural gas after the 2nd WW); the imminent collapse of chemical fertilizers production; the subsequent crisis of agriculture; the protests of the trade unions; the pressure of the press and of the public opinion.

The appeal to *motives or intentions* is part of the same strategy of avoiding responsibility. The accused denies any malicious intent of doing a wrongful act, (5) (22) (28), in order to revise or amend the cognition of the audience:

(5) *There was no intention* of personal financial profit;
(22) The accusation that I only pretended to support the development of agriculture and that I favoured the chemical fertilizers enterprises instead *is so absurd that it's worthless to comment it*;
(28) Both charges of PPS (2013, 2015) reveal *no suspicion of corruption*.

BDD-A28511 © 2018 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

Minimization, as part of the rhetorical strategy of reducing offensiveness, reinforces the previous discursive movement *motives and intentions*. The accused does not use this tactic in order to deny his participation in the event, but to change the cognitive representations of the audience on the nature of the wrongful act. In this regard, the orator reinterprets the nature of the incriminated act/rejects the criminal nature of the act, (1) (6). At the same time, he highlights the positive effects of his decision and of the policy of the government, (9) (10) (11) (12)-(20) (22), providing plenty of arguments based on facts, concentrated at the very heart of his speech, over 13 paragraphs:

(1) My actions in 2008 were political, bear *no criminal responsibility*;
(6) *Political decisions* in the economic field, taken with the consent of the Government, *can not have a criminal dimension, cannot be labelled as criminal acts, can not be the basis for a criminal investigation*;
(9) All the parties respected the economic agreement during the approved 6 months period;
(10)-(11)The discount was extended more than 6 month at the request of the minister of agriculture, with the consent of the Prime-Minister;
(12)-(20) Enumeration of the economic positive effects of the adopted policy (facts and figures);
(22) The positive financial results of the Romanian Government policy in 2008.

Bolstering furnishes further sustain to the argumentative pattern. The orator underlines his positive traits and actions in the past (patriotism, sense of responsibility) in order to mitigate the negative effects of the incriminated act. If the previous part of the discourse had appealed mostly to logos (rational arguments, facts and figures), now the speaker turns to pathos and performs the direct and indirect expressive speech act of self-boasting in order to strengthen his discursive power and credibility:

(22) *My duty was* to offer jobs to Romanians, not to let them down;
(24) In other countries, it is just normal to support the national economy. *In Romania, people are afraid to be patriots*;
(37) … the country where I was born and *which I love*….

Differentiation belongs to the same class of tactics focused on reducing offensiveness. The politician performs the expressive act of complaining for being unjustly charged by the prosecutors in comparison with other persons (21). At the same time, he attempts to distinguish the incriminated act from other similar acts so that it may appear less offensive to the audience (23):

(21) Vosganian enumerates a few persons who bear responsibility for the same matter (the former Prime-ministers: C.P.Tăriceanu, Dacian Cioloş, Emil Boc; the Presidents of the two chambers of the Parliament; the former President of Romania, Traian Băsescu), but *he, by contrast, is the only one prosecuted*;

(23) Vosganian invokes a number of economic disasters for which nobody was prosecuted; *I saved an industry from disappearing, but now I am considered the underminer!*

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

The strategy of *attacking the accuser* is placed mostly in the second half of Vosganian's discourse. This rhetorical movement follows logically after an extensive part of the speech in which the speaker had convincingly presented a wide range of arguments based on facts and figures. Once laid the foundation of this sort of argumentation, the politician takes a further rhetorical step by attacking the accuser, a more aggressive strategy attempting to reduce the credibility of the source of accusations. The attack is given a large discursive space, namely 9 paragraphs:

(7) The prosecutor *ignores the political dimension* of my economic decision;
(21) The PPS published only *convenient fragments* from the shorthand text of the Government meeting;
(29) No legal basis for a 2nd request of PPS regarding the same deed (*Ne bis in idem*);
(30) The 2nd request of PPS (2015) *ignores all the proofs* that absolve me of guilt;
(31) I was not requested to testify as witness; if I had testified, *my file could not have been invented;*
(32) The PPS document *does not specify* that the economic decision was extended at the request of the minister for agriculture, not mine.
(33) The document *does not start from facts towards a conclusion, but from a pre-settled conclusion, and selects, interprets and misinterprets the facts in order to validate the conclusion.*
(38) The *anticorruption fight* should not be a pretext for abuses; it *should not become* a sort of *folk festival* ("Festivalul Cântarea României");
(39) The *excesses of anticorruption fight* are not welcome; they have negative effects on the administration and the political class.

The *self-victimization* rhetorical strategy is intimately linked to the attack of the accuser. Therefore, in a rhetorical crescendo, Vosganian appeals now insistently to pathos, because he seeks to gain the empathy of the audience at the end of his speech:

(27) I was *permanently harassed* by PPS;
(34) I realized that *they did not want to find out the truth*, but something else. Why the truth Varujan Vosganian knows is useful only if he is prosecuted?
(35) The *former president* **[**Băsescu] *initiated a conspiracy* against me … *a real butchery … a purgatory hard to endure*;
(36) In Romania a *crime prosecution is similar to a conviction*; going to PPS *is not a symposia* for finding out the truth;
(37) *And then I ask*: Who wants to throw me *out of the public life*? Who wants to *compromise* me, using *calumny*, *misinterpretation* of facts and *abuse*? Who wants me covered by *social stigma*?
(38) I *refuse* to be a *collateral victim*… I *refuse* to be *a bit-player in a media show directed by an unknown person for unknown purposes*.

The politician gradually passes from expressing negative emotions (performing the expressive speech act of complaining) to a more powerful discursive stance, from self-victimization to an overt protest against what he

BDD-A28511 © 2018 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

considers to be an unjust prosecution system. In this respect, he effectively uses some typical rhetorical devices, such as the *repeated rhetorical questions* emphasizing his victim status (37) and a *rhetorically performed refusal* (38), intended to defy the accusers and to assert the speaker's personal dignity.

In order to convincingly plead his cause and persuade his audience, Vosganian resorts to an efficient management of the *person deixis system*. The 1st person deictic pronouns (*I*, *me*) are almost missing from the discourse. The deictic subjectivity is not emphasized; because the speaker prefers to create the stylistic appearance of an objective discourse, based on facts and rational arguments (*logos*). Instead, we notice the use of the 3rd person markers in self-reference, which is a self-dramatizing technique, i.e. seeing and presenting oneself as an important or dramatic figure:

(34) Why the truth known by *Vosganian* is not useful...*?* Who benefits from *Vosganian's* prosecution ...*?*

It is also worth mentioning that the only exception regarding the expression of deictic subjectivity is placed at the end of the speech (40), in a contrastive pair (*I-You*-plural). The speaker addresses his fellow MPs in a face to face manner, reducing the communicational distance:

I am the same. *You,* the voters, are the same. The deeds are the same. Yo*u* voted (in 2013) according to your consciouness...

The rhetor continues his *captatio* of the audience in an emotional manner, using the 1st person pronouns of solidarity (the so-called inclusive *WE*) as a final ingredient of his persuasive strategy:

(40) President Iohannis is right when he says that we need a *powerful Parliament*. But a *powerful Parliament* is free to take decisions. *A powerful Parliament* cannot be compared with a *firing squad*… ***WE*** *should not accept* certain requests unconditionally. … The Parliament *should not become the passive weapon* of another power of the state… *WE have hoped together, we have suffered together, WE have shared our joy***…**

4. Conclusion

Vosganian's parliamentary speech is typical of the apologetic genre. It comprises several *rhetorical strategies* and a *chain of discrete speech acts* combined in a specific manner according to the communicative goals of the speaker.

The politician uses almost *all the reformative and transformative strategies* from the inventory of apologetic discourse. The *transcendence*, the *motives / intentions*, the *minimization* of the injury, the *attack of the accuser*, the *self-victimization* are mainly exploited, having a large textual extension, whereas *denial*, *bolstering*

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

and differentiation play a secondary role. He also resorts to several *representative speech acts*, especially in the first part of his speech (to assert, to inform, to explain, to deny, etc.), where he lays the argumentative foundation. They are followed by *expressive speech acts* that sustain his positive and negative emotions, gradually increasing towards the end (to boast, to complain, to lament / to express self-victimization, to refuse, to disagree, to protest, etc.).

The rhetor chooses a *justificative rhetorical posture of self-defence*, because he tries to preserve his reputation and he asks not only for understanding, but also for approval.

The structure of the discourse is *very well-balanced* from a rhetorical point of view. The defendant is a mature and experienced rhetor who pays attention to the order of the arguments, to their gradation and to an adequate proportion between *logos* and *pathos* (the 1st part of the speech appeals predominantly to rational arguments, facts and figures, the 2nd part to emotion, elicitation of empathy, etc).

The rhetorical effect of Vosganian's discourse proved to be positive, since the MPs voted in favour of his claims and against the request of the Public Prosecution Service.

ANNEX

Varujan Vosganian, Discurs de apărare în Senat, 12 februarie 2015

Stimaţi colegi,

(1) Nu sunt astăzi în faţa dumneavoastră pentru a-mi pleda nevinovăţia. Am făcut acest lucru în luna octombrie 2013, atunci când DIICOT a solicitat, pentru prima oară, încuviinţarea declanşării cercetării penale. Argumentele mele v-au convins, astfel încât, cu o majoritate copleşitoare (aproape 85% din voturi) dumneavoastră aţi considerat că acţiunile mele din anul 2008, legate de susţinerea industriei de îngrăşăminte chimice din România, au fost îndeplinite în virtutea responsabilităţilor mele de ministru al Economiei şi nu poartă vreo răspundere de natură penală. Cu atât mai mult cu cât ele nu cuprindeau fapte de corupţie.

(2) În România, potrivit prevederilor constituționale, dreptul exclusiv de a cere urmărirea penală a unui senator, membru al Guvernului, pentru fapte săvârșite în exercitarea funcției, revine Senatului. Aceasta face ca Senatul să aibă nu numai puterea de decizie în materie, dar și să poarte, pe deplin, răspunderea politică și morală pentru cererile de urmărire. Soluția constituțională actuală nu este o inovație a legiuitorului constituant post-comunist, ci este o permanență în Constituțiile democratice românești, ea regăsindu-se în Constituția din 1866, precum și în Constituția din 1923. În plus, nu este nici o inovație românească, caracterul special, derogatoriu de la dreptul comun, al răspunderii penale a membrilor Guvernului, pentru fapte săvârșite în exercitarea mandatului ministerial, regăsindu-se şi în celelalte sisteme constituționale democratice actuale.

(3) Este fundamental greșită exprimarea că Senatul, în mod necondiționat ar trebui, pe bandă rulantă, să accepte toate cererile Parchetului. Actul de voință al Senatului nu este un simplu

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

detaliu procedural, Senatul nu este un ghişeu care dă un aviz obligatoriu pozitiv, căci atunci tradiţia constituţională nu ar fi oferit Senatului niciun rol. Autoritățile politice direct reprezentative sunt cele care decid pe deplin dacă formulează sau nu cererea de urmărire penală. A pretinde că ele ar fi chemate să dea un aviz și acela strict pozitiv semnifică uzurparea puterii lor constituționale.

(4) Această chestiune constituie, în prezent, o proecupare a întregii Europe. La 28 iunie 2013, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a adoptat Rezoluția 1950 privind Menținerea separate a răspunderii politice și penale. Parag. 1 din Rezoluție consideră că democrația și statul de drept reclamă ca oamenii politici să fie protejați în mod efectiv de acuzații penale bazate pe deciziile lor politice. Deciziile politice trebuie să fie subiect numai al răspunderii politice, judecătorii ultimi fiind alegătorii.

(5) Conform parag. 3.1., procedurile penale nu trebuie utilizate pentru a penaliza divergențe politice. Iar paragrafele următoare solicită ca în evaluarea răspunderii, să se aibă în vedere inclusiv criterii precum intenția de câștig personal. Ceea ce, precum vedeţi, nu este cazul în situaţia mea.

(6) În concret, faptele care sunt reținute în sarcina mea prin referatul procurorului constituie exclusiv decizii politice în domeniul economic, potrivit atribuțiilor mele de la acea dată, de ministru al Economiei şi Finanţelor. Acele decizii au fost politice, luate cu susţinerea integrală a Guvernului, și, prin urmare, indiferent dacă ar fi fost corecte sau eronate, ele nu au nici un fel de dimensiune penală, nu pot fi calificate infracțiuni și, în consecință, nu pot constitui temei pentru o cerere de urmărire penală. Iată ce spunea primul-ministru de atunci; Călin Popescu Tăriceanu la dezbaterile din Senat, din 7 octombrie 2013: *« Simt că este obligaţia mea nu numai morală, dar şi politică, să intervin pe acest subiect, pentru că aveam calitatea de şef al Guvernului, când actualul ministru – la vremea respectivă, tot ministru al economiei – a luat deciziile care astăzi i se impută de către Parchet. Evident că era un subiect care a făcut obiectul unei discuţii în şedinţă de Guvern. Şi, fără niciun fel de ezitare, la vremea respectivă, am aprobat nota pe care ministrul Vosganian a supus-o atenţiei Guvernului, pe baza căreia a luat deciziile care se impuneau pe cale de consecinţă, decizii care, doresc să subliniez, erau şi atunci considerate, şi astăzi, decizii de politică economică, nimic altceva ».*

(7) Referatul procurorului omite tocmai dimensiunea politică a deciziei mele ignorând situaţia explozivă în faţa căreia a fost pus Guvernul în luna februarie 2008.

(8) Să amintim pe scurt faptele. Anul 2008 a fost anul celor mai mari creşteri pe piaţa mondială a gazelor naturale din întreaga istorie postbelică. Creşterile au fost de-a dreptul explozive. Odată cu primele creşteri de preţuri la intern, din ianuarie-februarie 2008, combinatele de îngrăşăminte chimice din România au anunţat că nu mai pot continua în aceste condiţii. În Bucureşti, la sediul MF, precum şi în judeţele Mureş, Braşov, Ialomiţa, Bacău şi Teleorman au avut loc ample mişcări de protest. Sindicatelor din chimie li s-au asociat federaţiile sindicale naţionale. Muncitorii au primit preaviz pentru închiderea combinatelor începând cu 1 martie (unele precum Făgăraş sau Săvineşti, erau deja închise). Asociaţiile fermierilor s-au asociat protestelor patronatelor din industria chimică, dat fiind că lipsa îngrăşămintelor chimice din intern ar fi presupus achiziţionarea altora mai scumpe. Ministerul Agriculturii a anunţat că nu poate subvenţiona pe fermieri pentru achiziţionarea îngrăşămintelor mai scumpe din import. Cabinetul Primului Ministru şi Prefecţii judeţelor afectate cereau soluţii. Presiunea presei, a opiniei publice în general era net favorabilă demarării dialogului cu asociaţiile patronale şi sindicale. În aceste condiţii, MEF, după intense negocieri, a acceptat un discount care acoperea doar o parte a creşterilor de preţuri, în schimb, În schimb, patronatele se obligau să renunţe la preavizul de închidere la 1 martie 2008, să redeschidă combinatele închise, să reia producţia de îngrăşăminte chimice şi, pe întreaga perioadă de şase luni, să nu majoreze preţurile la îngrăşămintele chimice livrate agriculturii româneşti. De asemenea, acordarea discountului era condiţionată de onorarea facturilor curente şi reducerea datoriilor combinatelor către ROMGAZ. Sindicatele se obligau să renunţe la proteste.

(9) Toate acestea au fost aprobate într-o Notă prezentată în Guvern. În cele şase luni, atât patronatele, cât şi sindicatele şi-au respectat angajamentele La expirarea termenului, facilitatea a

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

fost continuată la solicitarea, în Guvern, a ministrului agriculturii de atunci, Dacian Cioloş, care a subliniat caracterul benefic al acestei măsuri pentru agricultura românească. Citez, din stenogramă:

(10) *Dacian Cioloş: Domnule prim-ministru, în perioada februarie-iulie 2008, combinatele producătoare de îngrăşăminte din România au beneficiat de o reducere comercială de 40$ la mia de mc. de gaze, preţ maxim. Deci a fost un plafon, în condiţiile în care preţul pentru îngrăşămintele din import este în creştere. O concurenţă acerbă se înregistrează mai ales din partea Ucrainei şi, în aceste condiţii, dat fiind faptul că (,) costul cu îngrăşămintele reprezintă cam 22% în momentul de faţă din totalul costurilor la hectar şi că ar putea fi afectată şi productivitatea la hectar, dacă nu se dau îngrăşămintele, am propus Ministerului Finanţelor să continue această politică de acordare şi pentru perioada următoare, până la 31 martie 2009, având promisiune din partea producătorilor de îngrăşăminte din România, în aceste condiţii, că vor livra îngrăşăminte la acelaşi preţ şi în perioada următoare.*

(11) *Călin Popescu Tăriceanu: Acum, când văd acolo preţul ăla la gaze mi să ridică părul în cap. De la Ministerul Economiei îmi scriu că o să ajungă la 500$, voi sunaţi că o să ajungă la 600.* (a ajuns la 540$ în octombrie 2008, de la 316$ în decembrie 2007, cea mai mare creştere înregistrată vreodată în istorie-n.m.). *Bun. Dacă aveţi observaţii referitor la notă? Dacă nu sunt, se aprobă…de acord!*

(12) A fost o decizie din care toată lumea a avut de câştigat:

(13) Romgaz a înregistrat un profit brut suplimentar de 80 de milioane de lei în 2008 faţă de 2007 şi creşterea cu trei procente a ratei corespunzătoare a profitului brut, până la 26%. De asemenea, profitul net a crescut de la 509 milioane lei la 537 milioane lei, ajungând la 16,4% (peste programul stabilit, de 15%).

(14) Combinatele au plătit facturilor curente şi ROMGAZ a recuperat mare parte a restanţelor pe care combinatele de îngrăşăminte chimice le aveau; atunci când, în octombrie 2008 unul dintre befeciari, INTERAGRO, a început din nou să-şi crească datoriile nu a mai primit discountul.

(15) Cantitatea de îngrăşăminte chimice livrată către producătorii agricoli a crescut cu 50% şi preţul lor a fost menţinut. – cele peste 9.000 de locuri de muncă au fost păstrate;

(16) Numeroase IMM-uri, furnizoare de sevicii pentru industria de îngrăşăminte şi-au continuat activitatea, ceea ce dublează numărul locurilor de muncă protejate prin această măsură, iar capacităţile de transport pentru gazele naturale şi pentru îngrăşăminte au fost utilizate integral.

(17) Bugetul naţional a primit de la combinate venituri de peste 180 milioane USD, potrivit datelor oferite de MF în 2009;

(18) S-au redeschis combinatele chimice de la Făgăraş şi Săvineşti;

(19) Au demarat investiţii care, începând cu anul 2008, au cumulat, potrivit concluziilor întâlnirii cu patronatele din industria chimică, în cadrul elaborării Strategiei de reindustrializare a României, peste 600 de mlioane de lei.

(20) Faţă de discountul acordat în cele şase luni pe care le-am solicitat, de cca 1,4% din cifra de afaceri a ROMGAZ, avantajele pentru ROMGAZ şi pentru economia naţională au fost considerabile. Riscul închiderii combinatelor, măcar pentru o lună, putea crea pagube mult mai mari, mai ales ROMGAZ, ca să nu mai vorbim de gravele probleme sociale în oraşe monoindustriale.

(21) Menţionez că în toată perioada aceasta nu a existat nicio poziţie contrară din partea UE, a ANRE şi am avut, aşa cum de altfel domnul Călin Popescu Tăriceanu a exprimat şi în faţa dumneavoastră la dezbaterile anterioare, susţinerea totală a Guvernului, lucru pe care l-ar fi dovedit şi Parchetul dacă ar fi publicat integral stenogramele şedinţelor de Guvern şi nu doar extrase convenabile. De asemenea, nu am fost avertizat prin nicio notă pe tot parcursul anului 2008 de SRI în legătură cu acest discount, aşa cum lasă să se înţeleagă Parchetul, dar fără să prezinte vreo dovadă în acest sens. Nu am fost avertizat, pentru că nu existau motive de alertă. Aşa cum nu am fost eu avertizat, nu a fost avertizat nici primul ministru CPT, care a aprobat în două rânduri, o dată la solicitarea mea şi a doua oară la solicitarea ministrului agriculturii Dacian Ciolos, măsura acordării discountului, nu a fost avertizat nici primul minsitru Boc care a aprobat continuarea măsurii şi a propus Parlamentului OUG 54-2009 care extindea facilităţile, nici

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

preşedinţii celor două Camere care au extins şi mai mult facilităţile şi nici preşedintele Traian Băsescu, care a promulgat fără să clipească Legea de aplicare a OUG 54, lege susţinută integral de grupurile parlamentare ale arcului guvernamental de atunci.

(22) Acuza Parchetului că am neglijat interesele ROMGAZ este negată de rezultatele financiare ale anului 2008, net superioare anului 2007, deşi atunci măsura iniţiată în februarie 2007 nu exista. Acuza că sub aparenţa susţinerii agriculturii am favorizat combinatele de îngrăşăminte chimice este atât de absurdă încât nici nu mai are rost să o comentăm. De asemenea, procurorul consideră că nu ar fi trebuit să acord această şansă combinatelor, ci să le execut silit, asta însemnând, de fapt, distrugerea lor. Ar fi fost interesant ca domnia sa să propună acest lucru acum şapte ani, în faţa miilor de oameni care sperau păstrarea locurilor de muncă. Datoria mea era să dau de lucru românilor şi nu să-i las pe drumuri.

(23) Din 1990, pierderile înregistrate în sectorul de stat au fost uriaşe. A dispărut Bancorex, Banca Agricolă şi Banca Poştelor au fost în pragul falimentului, au fost îngropate sub pierderi imense Republica, Vulcan Laromet, Camioane şi Tractorul Braşov, ARO Câmpulung, Electroputere Craiova, Oltchim are pierderi de peste un miliard de dolari, la fel se întâmplă cu Căile Ferate, cu Poşta, ca să nu dăm decât câteva exemple. Parchetul nu a găsit, de fapt nici nu a căutat vreunun subminator. În anul 2008, Romgaz şi-a crescut profitul brut şi, cu o rată corespunzătoare a profitului de aproape 30% a fost una dintre cele mai profitabile companii mari din România. O industrie a fost salvată de la dispariţie. Şi tocmai atunci a fost găsit, în persoana mea, subminatorul ! Ulterior, industria de îngrăşăminte chimice a murit. Combinatele s-au închis, orăşele precum Victoria sunt depopulate şi oamenii au plecat să caute de lucru aiurea. Dar acum e bine. Rău era când combinatele, dând salarii şi bani la buget, funcţionau.

(24) Trebuie să vă spun că întreaga Europă este preocupată desusţinerea industriilor energointensive. În ţări precum Franţa, Italia sau Germania există, prin lege, o seamă de facilităţi pentru marii consumatori de electricitate şi gaz. În aceste ţări se consideră firesc să existe forme de susţinere a economiei naţionale. În România există o adevărată teamă de a fi patriot.

(25) Guvernul, potrivit programului politic acceptat de Parlament, este cel care guvernează, iar nu Ministerul Public. În caz contrar, orice ministru ar trebui fie să ia aprobare prealabilă de la procuror pentru orice decizie politică, fie să trăiască ulterior cu spaima unei acţiuni penale pentru deciziile sale politice. Acest lucru ar bloca guvernarea ţării şi ar duce la uzurparea puterii de guvernare de procurori.

(26) Senatul a apreciat că toate deciziile mele au fost luate în limitele deciziei economice de susţinere a economiei româneşti şi a hotărât în consecinţă, votând, în 7 octombrie 2013 împotriva solicitării Parchetului.

(27) Ceea ce s-a petrecut după aceea a fost o ignorare a Hotărârii Senatuluiu. Deşi prevederile art. 8, 16.1 şi 314.1.a) din Codul de Procedură Penală obligau la clasarea solicitării respective, DIICOT nu a făcut acest lucru. Faptul că timp de un an şi jumătate o hotărâre a Senatului nu a fost aplicată a fost împotriva mea un motiv de hărţuială permanentă. Mai mult decât atât, în mai multe rânduri şi în mod public, dna Alina Bica, şefa DIICOT, dezamăgită, spunea dânsa, de decizia Senatului, a ameninţat cu revenirea solicitării, citez « *procurorii nu sunt descurajaţi şi continuă investigaţiile* ».

(28) Investigaţiile au mai continuat un an şi jumătate. Comparaţia celor două referate, cel din 2013 şi cel din 2015 arată limpede că investigaţiile ulterioare nu au dat niciun rezultat, neapărând nicio faptă nouă. Şi, de asemenea, ceea ce este deosebit de important, nu a apărut niciun element care să creeze vreo suspiciune de corupţie.

(29) În aceste condiţii, revenirea cu această solicitare nu are nicio susţinere legală. În CPP nu există instituţia revenirii cu o nouă solicitare bazată pe aceleaşi fapte, chiar dacă încadrările se schimbă. Există, însă, principiul Ne bis in idem (art.6 CPP) care vorbeşte despre imposibilitatea reluării unei proceduri definitive. Iată ce spune în această privinţă cea mai autorizată voce în materie la acea dată (decembrie 2014), Gh. Muscalu, vicepreşedinte CSM, şeful secţiei procurori: *«În ce priveşte solicitarea de a se repeta procedurile pentru începerea urmăririi penale a*

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

parlamentarilor foşti miniştri, legislaţia este clară : se poate repeta procedura doar dacă în cauză au apărut indicii, elemente noi. În absenţa lor, procedura nu se poate repeta ».

(30) Această revenire păcătuieşte nu doar prin faptul că nu aduce fapte noi, dar ignoră toate dovezile care au apărut pe parcurs şi care mă dezincriminează, fie că e vorba de fapte pe care le-am relevat eu, în pledoaria mea, fie de altele colectate de Parchet pe parcurs.

(31) Un avocat poate prezenta doar acele dovezi care sunt în avantajul clientului său. Procurorul este obligat să prezinte toate dovezile existente în cauză. Art, 131.1 al Constituţiei este clar în această privinţă: « Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societăţii şi apără ordinea de drept, precul şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor ». Dacă parcurgeţi referatul, nu veţi găsi niciun rând despre contextul economic al deciziei mele, despre efectele ei în planul economiei româneşti, despre faptul că datoriile către ROMGAZ s-au redus simţitor şi bugetul şi-a încasat dările, despre impactul favorabil asupra agriculturii româneşti, despre faptul că unele combinate s-au redeschis, despre faptul că atunci când, în octombrie 2008, INTERAGRO nu şi-a mai respectat obligaţiile, i s-a retras dreptul la facilităţi. Poate că de asta nici nu am fost chemat ca martor, pentru că atunci, acest dosar, declaraţiile mele fiind consemnate, nu mai putea fi confecţionat.

(32) Iată un exemplu edificator. Referatul pomeneşte de faptul că în luna septembrie am prelungit, prin ordin, facilităţile, dar nu suflă o vorbă despre faptul ca ordinul meu era în aplicarea unei dispoziţii adoptate în şedinţa de Guvern şi neiniţiate de mine, ci de ministrul agriculturii. Această omisiune e cu atât mai greu de explicat cu cât se poate dovedi că SGG a pus la dispoziţia DIICOT stenograma şedinţei respective care dovedea clar acest lucru.

(33) Practic, referatul nu porneşte de la fapte pentru a ajunge la o concluzie, ci porneşte de la o concluzie şi selectează, interpretează şi răstălmăceşte faptele astfel încât să-i slujească pentru justificarea concluziei prestabilite.

(34) Mi s-a reproşat faptul că nu doresc, prin cercetarea mea, aflarea adevărului. Aceasta este o acuză nefondată. În ianuarie 2012, atunci când unii colaboratori de-ai mei au început să fie anchetaţi, am cerut, printr-o scrisoare deschisă adresată şefului DIICOT, « Solicit să fiu audiat, în calitatea pe care o consideraţi de cuviinţă, pentru a contribui, prin informaţiile pe care le deţin şi prin documentele pe care le posed, la limpezirea acestei situaţii ». Era, precum vedeţi, o renunţare implicită la imunitate. Timp de aproape doi ani, nu m-a chemat nimeni, deşi vă puteţi imagina că mărturia mea ar fi fost importantă pentru aflarea adevărului. M-am trezit direct cu cererea de urmărire penală, înaintată de dna Bica, în contextul în care eram ministru al Economiei. Mi-am dat seama că nu adevărul se doreşte, ci cu totul altceva. După decizia Senatului, iarăşi a mai trecut un an şi jumătate. Iarăşi nu m-a audiat nimeni. De ce adevărul pe care îl cunoaşte Varujan Vosganian nu e folositor decât dacă el este în postură de învinuit? Biblia şi Constituţia pe care se jură nu e aceeaşi şi pentru un martor şi pentru un învinuit. Cui foloseşte ca Varujan Vosganian să fie numaidecât învinuit, înainte de a se cunoaşte toate dovezile pe care el le-ar putea aduce?

(35) Vă rog să-mi permiteţi, pentru a vă sugera un răspuns la această întrebare, să vă fac o scurtă relatare a biografiei mele din ultimu deceniu. În anul 2006 am fost propus primul comisar european al României. Imediat după aceea, însuşi preşedintele ţării mele, de conivenţă cu servicii de informaţii nu neapărat româneşti, a iniţiat o conspiraţie pentru distrugerea mea. Timp de trei zile în faţa opiniei publice s-a desfăşurat un adevărat carnagiu. S-a dovedit că sunt absolut nevinovat, dar a trebuit să renunţ la candidatura de comisar, pentru a nu şti̇rbi prestigiul României în faţa unei străinătăţi care nu înţelegea (dialogul meu cu dl. Baroso e edificator în această privinţă) cum e posibil ca preşedintele unei ţări să conspire împotriva propriului candidat. În anul 2013, odată cu venirea la cârma DIICOT a doamnei Alina Bica, ale cărei relaţii în lumea politică sunt acum binecunoscute, s-a încercat din nou compromiterea mea. M-am dovedit nevinovat şi de această dată, dar a trebuit să demisionez din funcţia de ministru, după o lungă convorbire cu primul ministru, pentru a evita orice posibil prejudiciu de imagine externă asupra Guvernului României. Acum se întâmplă din nou. Nu e cam mult, stimaţi colegi, să trebuiască de trei ori într-un deceniu, printr-un purgatoriu greu de suportat fără o constituţie psihică robustă, să trebuiască să-mi dovedesc nevinovăţia pentru lucruri de care nu mă fac vinovat?

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

(36) Ştiu că sunt mulţi care spun că ar trebui să merg la parchet pentru aflarea adevărului. Acestora le spun câteva lucruri. În primul rând, că eu cred că nu mai nimic în plus de demonstrat. În al doilea rând că inconsistenţa unor acuzaţii se poate dovedi în oricare fază a procedurii, iar dezbaterea din Senat este, potrivit legii, una dintre acestea. Dacă Senatul decide că faptele semnalate nu au incidenţă penală, aşa cum o cere legea, este de ajuns. În al treilea rând, trebuie să vă spun, stimaţi colegi, că mersul la Parchet nu este un simpozion pentru aflarea adevărului. Persoana cercetată iese, practic, din viaţa publică, destinul lui şi, implicit, a familiei lui se supune unor privaţiuni şi rigori pe care le presupune procedura penală. Chiar în cel mai bun caz, în care eşti achitat, asta se întâmplă după mulţi ani, nu poţi cere statului niciun fel de daună morală, iar răspunderea magistraţilor nu este prevăzută în legea română. Spre exemplu, procesul meu de calomnie împotriva fostului securist Liviu Turcu, cel care a fost folosit împotriva mea în 2006, nu s-a încheiat nici până azi, după nouă ani deşi era un proces simplu, fără cercetări prealabile. Practic, în condiţiile de azi ale ţării noastre, simplul fapt că eşti cercetat are, dacă eşti persoană publică, efectul unei condamnări.

(37) Şi atunci întreb: Cine doreşte neapărat ieşirea mea din viaţa publică? Cine doreşte cu atâta ardoare compromiterea mea, încât foloseşte pentru asta calomnia, omiterea şi răstălmăcirea faptelor şi abuzul? Cine consideră că singurul lucru bun pe care îl mai pot face pentru ţara în care m-am născut şi pe care o iubesc este să fiu stigmatizat şi să lustruiesc clanţele parchetului, în cercetări penale?

(38) Îmi dau seama că nu beneficiez de un context favorabil. Lupta împotriva corupţiei este un deziderat cerut cu insistenţă de opinia publică. Repet, nu este cazul meu, nu sunt cercetat pentru fapte de corupţie, ci pentru temeinica unor decizii de politică economică. În acelaşi timp cred cu tărie că nu trebuie să transformăm acest obiectiv esenţial pentru mersul înainte al României, care este anticorupţia, într-un fel de Festival Cântarea României. Execuţiile în grup, nediferenţiate, nu folosesc nimănui. Revoluţia franceză a rămas ca un moment înălţător în istoria omenirii nu datorită ghilotinei, ci datorită modului în care a definit drepturile omului. Apărarea drepturilor omului presupune că fiecare om are dreptul său inalienabil la dreptate. În ultimile zile mulţi mă bat pe umăr cu compasiune, spunându-mi că, din păcate, sunt şi victime colaterale. Eu refuz să fiu o victimă colaterală. Refuz să fiu figurant într-un spectacol mediatic pe care nu ştiu cine îl regizează şi de ce.

(39) Sunt de acord că unii reprezentanţi ai clasei politice au comis excese. Dar unor excese nu le răspunzi cu alte excese, pentru că atunci intrăm într-o spirală din care nu ştim când şi cu ce costuri ne vom opri. Deja, capitalul românesc este răvăşit, administraţia se teme să ia măsuri curajoase şi ferme, iar clasa politică este intimidată.

(40) Stimaţi colegi, Eu sunt acelaşi ca acum un an şi jumătate. Dumneavoastră, cei care aţi votat într-un anumit fel, sunteţi aceiaşi. Faptele sunt aceleaşi. Dumneavoastră aţi votat cum v-a dictat conştiinţa, nimeni nu v-a cerut să faceţi altfel. O sută douăzeci de senatori din o sută patruzeci au respins o solicitare care nu avea temei. Ce s-a schimbat de atunci? Preşedintele Iohannis are dreptate când spune că avem nevoie de un Parlament puternic. Dar un Parlament puternic e acela care este stăpân pe deciziile sale. Un Parlament puternic nu poate fi comparat cu un pluton de recruţi care face stânga împrejur la ordin. Noi nu putem să acceptăm necondiţionat anumite solicitări. Necondiţionată este numai supunerea şi capitularea. Or, Parlamentul nu se poate face unealta docilă a unei alte puteri a statului, indiferent care ar fi aceea şi indiferent de orice justificare.

(41) Am petrecut aproape două decenii sub această cupolă. Pe unii dintre dumneavoastră vă cunosc încă din 1990, am sperat, am suferit şi ne-am bucurat împreună. Mi-aş dori ca în orice împrejurare ne reîntâlnim să nu trebuiască să ne amintim cu stânjeneală de momente ca acesta. Vă încredinţez, în continuare, de afecţiunea mea.

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)

BIBLIOGRAPHY

Benoit, W.L., 1995, *Accounts, Excuses, and Apologies: A Theory of Image Restoration Strategies*, Albany, NY, State University of New York Press.

van Dijk, T., 2010, "Political Identities in Parliamentary Debates", in Ilie (ed.) 2010: 29-56.

Englebretson, R. (ed.), 2007, *Stancetaking in Discourse: Subjectivity, Evaluation, Interaction*, vol. 164, Amsterdam/Philadelphia, John Benjamins Publishing.

Gold, E.R., 1978, "Apologia: The Ritual of Self-Defense", in *Communication Monographs*, 45, pp. 306-316.

Ilie, C., 2003a, "Discourse and Metadiscourse in Parliamentary Debates", in *Journal of Language and Politics*, 1 (2), pp. 269-291.

Ilie, C., 2003b, "Histrionic and Agonistic Features of Parliamentary Discourse", in *Studies in Communication Sciences*, 3 (1), pp. 25-53.

Ilie, C., 2010, "Identity Co-Construction in Parliamentary Discursive Practices", in Ilie (ed.) 2010: 57-78.

Ilie, C. (ed.), 2010, *European Parliaments under Scrutinity: Discourse Strategies and Interaction Practices*, Amsterdam/Philadelphia, John Benjamins Publishing.

Ryan, H.R., 1982, "Kategoria and Apologia: On their Rhetorical Criticism as a Speech Set", in *Quarterly Journal of Speech*, 68.3, pp. 254-261.

Searle, J.R., 1969, *Speech Acts: An Essay In The Philosophy of Language*, Cambridge, Cambridge University Press.

Searle, J.R., 1975, "Indirect Speech Acts", in *Syntax and Semantics*, vol.3, pp. 59-82.

Searle, J.R., 1976, "A Classification of Illocutionary Acts", in *Language in Society*, 5 (01), pp.1-23.

Towner, E.B., 2009, "Apologia, Image Repair, and Reconciliation: The Application, Limitations, and Future Directions of Apologetic Rhetoric", in C.S. Beck (ed.), *Communication Yearbook 33*, New York, Routledge, pp. 431-468.

Vasilescu, A., 2010, "Metastance in the Romanian Parliamentary Discourse: Case Studies", in *Revue roumaine du linguistique*, LV, 4, pp. 365-380.

Ware, B.L., W.A. Linkugel, 1973, "They Spoke in Defence of Themselves: on the Generic Criticism of Apologia", in *Quarterly Journal of Speech*, no. 10, vol 59 (3), pp. 273-283.

BDD-A28511 © 2018 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:07 UTC)